

THE HOBBY

ЗА РУСИНОХ У КРАЛЬОВИНИ С.Х. С.

P O W E R

Валюта раз у тиражи. Цена на один экз.
100 Дин. На 1/4 рока 51 Дин.
Владелец: Руске Народне Просвет. Дружество
Одноклассников въдъвкътъ Д.Ю.Д. и др.

Нови Сад
всоторок I. децем. 1925.

Рукописи и други пишни треба посыпаш на адресу "Руска Невинна" Нова Сад, Банатских улица бр. 2. — Претплати на Руске-Илиродзе
Проси Племштица Руска Красина (Бане).

число
52.

З нагоди великого дня

Шлебода! Вельке, святе и таїстене слово, на котре шерцо моцайше задурка а кров у жи-
лох спорше ще руши. Слово, котре препороджує поєдинца, на ноги давига цали нароти, да сотворя-
діла до их исторія вилісую златими буквами.

Шлебодал Учул то иред седам роками, а по других викох Руски Народ по перши раз у тих наших южних краиох. Учул аое усток тих, котри свою народну прешлосць препровадзели у борби за шлебоду.

Шлебоду зна цеңиц лем
тот, хто ю раз страшел, лем
тот, у котрим ище не ви-
гласол народки дух у котрим
не вибляднул спомен на
предчу народну славу.

По преласци спой пель-
кей України, розшили ще
Русини широм швєта. Роз-
шили ще, да гледаю и ви-
пайду таке место, у котрим
себе справя гнізда, дзе им
будзе найлегчайше провад-
дціц «хживот — без шлеб-
боди. И нашли го ту, у
Южних краіох межа брат-
тами Сербами и Хорватами,
котрих задесела єднака до-
ля. Ту браца плаакали и —
ваздавали ще, док им по-
бидоносна бойна труба пред
седем рокамі не обявела
дзень вишлебодзеня.

Алс шлбода ма лсм теди предносц, кед су и гаранциј, же будас тирваша. А таки га аниј створени историческим дњом 1. децембра 1918. р., кед Јого Величество, нешкайши наш Кралъ Александер преглашеше ујединение шицких наших жемох до једног Краљевини Сербох, Хорватох и Словенциох, у котрой и нам Русином дани шицки условия нашогокултурногоразвиваня.

Котри од наших народних роботнікох пайвецей укладал своїо сили на опще добро народа, о тим поведза поколосья за пами. Ми можеме повесц лем тельо, же би вме не створели того, що аме створели, да не було медзи собою алоги, тей паймопнейшої звязки народного напредовання.

Окончуючи зос тим числом у цині народного празника Уединення, перши рок своєго виходзеня, редакция „Русских Новин“ дзе-куе сердечно шыцким ~~житім~~, котры и найменьшэ дацо приложели на олтар народнай просвіты, чи то у статтых чи у материяліах жертвах. Най Всемогучы удзелі, да наша новинка у другім разу свойого виходзеня прыменшу іще весяй гу будовлі рускага дома у нашай Краівні.

А. Павлович:

Писні шлебоди

1.

Ой панеселься
Слободзій Русине,
Ужо твоих врагонь
Злобна сила гине:
Новий вільс даєть
Каждому народу,
Сталай и вигай
Святую Свободу!

Словенським сердцем
Единогласно піші
Всі до народної
Спішайме святыни,
Ізи, сердце, івтою.
Уплетемъ вѣночки
Народной Махі,
Славянской державѣ
Благословы вѣточка.

2.

Вітай мілентка свободо,
Ты жианъ даюша ягодо,
Зъ твоей преблагой уроды
Удѣль про руски народы.
Что сей? Кто сїй свѣдуетъ,
Вѣторъ, дасть отвѣтъ, коль дуетъ,
И нѣма рыбка во водѣ
Плавающа по спбодѣ.
Что значитъ, жити въ свободѣ,
Тамъ на-голуацъ при водѣ
Птичка весело слѣваєть;
Бо о неволѣ не знаєть.

Птиченьки поють, літіть вільте;
Замолчатъ, якъ ихъ до кѣтки
Посадить хлопцы сваволини.—
Смутята, бо суть неволыни.
Парка голубокъ на стрѣль,
А дикихъ тисъка нара въ юбѣ
Дзѣбокъ до дзѣбка подіуть,
Вольноста спішо памъ дають;
И той вольноста уроды
Досигли руски народы.
Радостно руки си дадуть,
Ужъ до неволѣ не видауть,

У нашим отечеству

ШЛЕБОДНО ВІВОЖЕНЕ
ЗАРИА

Дня 23 листопада одред-
дел фінансіялти Одбор; да-
ше долуци щлебодно
вівожоване (без ца-
ріти) зос напей держави
шицького зар-
на — жито, ярец, овес,
кукурица — и сплатку

— овци, коні и швиці.
Зос єдним окремим паред-
зем'ю міністра фінансі-
йох одредзи ще, кеди то ма-
ступиц до живота.

НОВИ БUDJET

У Босграду на засіданню
міністрох претресовал ще
и наш буджет за 1926/27

ме обиходасли) до першої
карчи, да юс дакус згрею або да преношу. Захоплюючи по карчмох, па-
учел ще Марко пин, гоч у
своїй младосні нѣгда не
сцел піяне піце крем води
окоштовац.

Марко уж найстаршу
дзівку одал и при тим ге-
досц задужел, прето бул
кущичко смутнійши як по
другирав, па зато и частейне
заходзел до карчми, да забудзе на свой бриги.
Раз на попаданік прішол Мар-
кодому напіти, а попаданію
мал дораз піц на службу
до трох валлох. Пошол
вой зос своім другом два
годзін скорей як цо мала
железніца прінес. Як цюк-
дзікік покус падал, то замілі
по карчми, да не зможно.
Точела ще ту літра за літ-
ром, червенсл ще вице бар-
жей не лем Марко алс и
його товариші, а людзе ще

рок. Дума ще, же виїшо-
вал будзе юдо 13 міся-
ція дні. Гваря же піаким
новима порціями не будзе
обтерховаки.

ЦАРИНА НА КНІЖКИ ЗНИ-
ЖЕНА

Понеже наша держава
велько треба и уважує книж-
ки з вонка, то ще одредзе-
ло, да ще царина на тоти
кніжки звіжи, да так и ху-
добнійши людзе моку се-
бе набавац даёдну кніжку
ко до тера з пре вельку ца-
рину було невозможно.

БЕЩЕДА С. РАДИЧА

Терашні міністар прос-
вити С. Радич отримал в
ісцелю у Любляни полі-
тически збор у котрим по
своїм обичаю пападиц слов-
енське свящество, але за-
дар ще и о Італію. То
Таликіох увредаело и вони
по своїм заступникам у Бе-
ограду зробили потребни
крочац при міністрови Ни-
чичови, як єден член влади
можнападовац союзу держ-
аву. На други дзень вия-

вел Радич, же то не прав-
да, що повини писали а йо-
му то не чекко демантірац.

ВОПРОС О ЗАВЕДЕНИЮ СВ.
БРОНИМА

Тих дніях буди катол.
владикове у Босграду пре
конкордат и пре заведенис
св. Броніма. Вони виложе-
ли свой становище міні-
стру Нирох и другим міні-
стром. Того становище єст,
же исте заведение власносці Церкви и пос тим
управля Церква а одредзе-
не ю лем да ю вім школу-
вати катол. священици на-
шей держави. Таке становище
заступус и Рим. Наша держава трима заш, же
то державна власц.

ВІДДАВАНІ ШКОЛСКИХ СВЕ-
ДОЧВОХ

Міністария просвіти од-
редаела, же хто стражи-
скою школску сведоччу и
будзе можи достац другу
без одобрэння міністриї
То вредаи лем за гімназії
и вакшкі школи.

Цо наш народ церпи

Наш руско-українски народ
велько велько вицерпел и та-
тера церни Кельо раз лем пра-
шила воянска страхота у страни-
ній шкіролій побин врэж щек
нашого народу, восточну Га-
лічину и Україну. Перші сце-
кае австрійской войск, вец-
на юм приход Русех. И то
сцекае и тог приход страшні
насадіки засабелі. Поля вон-
шени, вілажі склени, хижі
авалені, дюкве на щмеры пра-
стражнени, посирпани у лесох,
у ямках, у гладу, у лісіме. Вец
арештовац Москадіаніаждо-
го юнднейшого Руския-Українца

— Ноштуга заніцікане Мос-
кальюх, а приход Австро-Мадя-
рих. Ко ю было ище вищено
тераз війна укіткомела. Хто
не буя яще арештовани, тераз
то Австро-Мадяри арештовали
— пра.шкіююство у корисці Ру-
сії — и такай на виціала. То
були страшни часи. Старци
млади хлапчи дзеці дзевчата,
жені, и паноціе, шкіцких не-
мніх як 30:00 людях нашло
страшну щмеру од "скіфіго"
австро-затарского катоціства.
А нєні и то Нар. пришли Ма-
дяре (катоція) та читали Ру-
сікака (помадярскі), дзе пінри-

Гри дні не внал Марко за
собе, а штварти дзень пла-
кал як мале дзеціко.

Дзеці моі, дзеці! Хто
вас будзе рабії, хто шко-
ловац! Йшыше да ме забило!

Може себе чловек по-
думац як було Маркові
жени и дзеціом. Даеці з
далских школах ноприбего-
вали гу оцові, да го видав.
Но уж так випатрало, же
буду муниці школи напу-
ніці. Дзіцство и так обисце
уяк пекло, а ту будзе тре-
бац ще Маркові лічні скро-
ро цали рок, а плаца не
велька. Зармучели ходзел
сия и младе дзіціче. Цо з
віх будзе? Ище лем два
роки та би син скончел,
а так Бог зна кадзи го
доля одрілі.

Но инак ще вишло праву
драгу. Одана дзівка нагва-
рела мужа, да поможе дзе-
ціом, а вон зрадей душа
робел през єден рок. Іруги

ФЕЛЬТОН

У шлебоди

Булу то пред два роки.
Фінансі Марко жиласо свою
слабку жену и троім дзе-
цім як и до терас. Віше
єднак. Дакеди добре, дакеди
плано. Знал ще Марко да-
кеди и опіц, но по тим би
длуги часи не заходзел до
карчми. Пекла би го совіст,
бо знала, же за тим пе-
неножи, цо їх у карчми зо-
хабел, могол куопц дацо або
себе або жени або дасном.
Службу свою Марко кін-
шорово и на задовольство
старших коньчел. Но з-
лучело бы ще кеңірал,
же при служби, а то с у-
путованю по валлох, при-
шли дзяджки, витри, жрази и
шнігі. При таким ще не
могло другого путованя, та
зашли обидвоме (віле дзо-

лем в боку прішатралі и
финансі ще ошміховали.
Кед ще фінансі напіти, па-
шли дочекац гайзібан, да
цоскорей шедкю и да
цо лібшіс место добию. Як
Марка уж шицки познали,
піхто то не рушал, а вон
лем ходзел, лал, кричал.
Шхло му ще несмел заме-
рац бо кажди знал, же
Марко бара пагли. И док
вой так ходзел коло шинох,
скричал на юного єден
аванічнік:

Сцекай! Йдзе гайзібан!

Марко ще обрацел и ста-
нул на други шини, кадзи
надышол другій гайзібан и
Марка заляпел.

Яй, матко Божа!

Цо то? Хто то? — пі-
тал ще шваст.

Крев юндае, крев!

Яка крев?

Чловека прегажело!

И так фінансі Марко
остал през обидвомх ногах.

